

LUCIA BIBART

După ce-am mușcat din măr

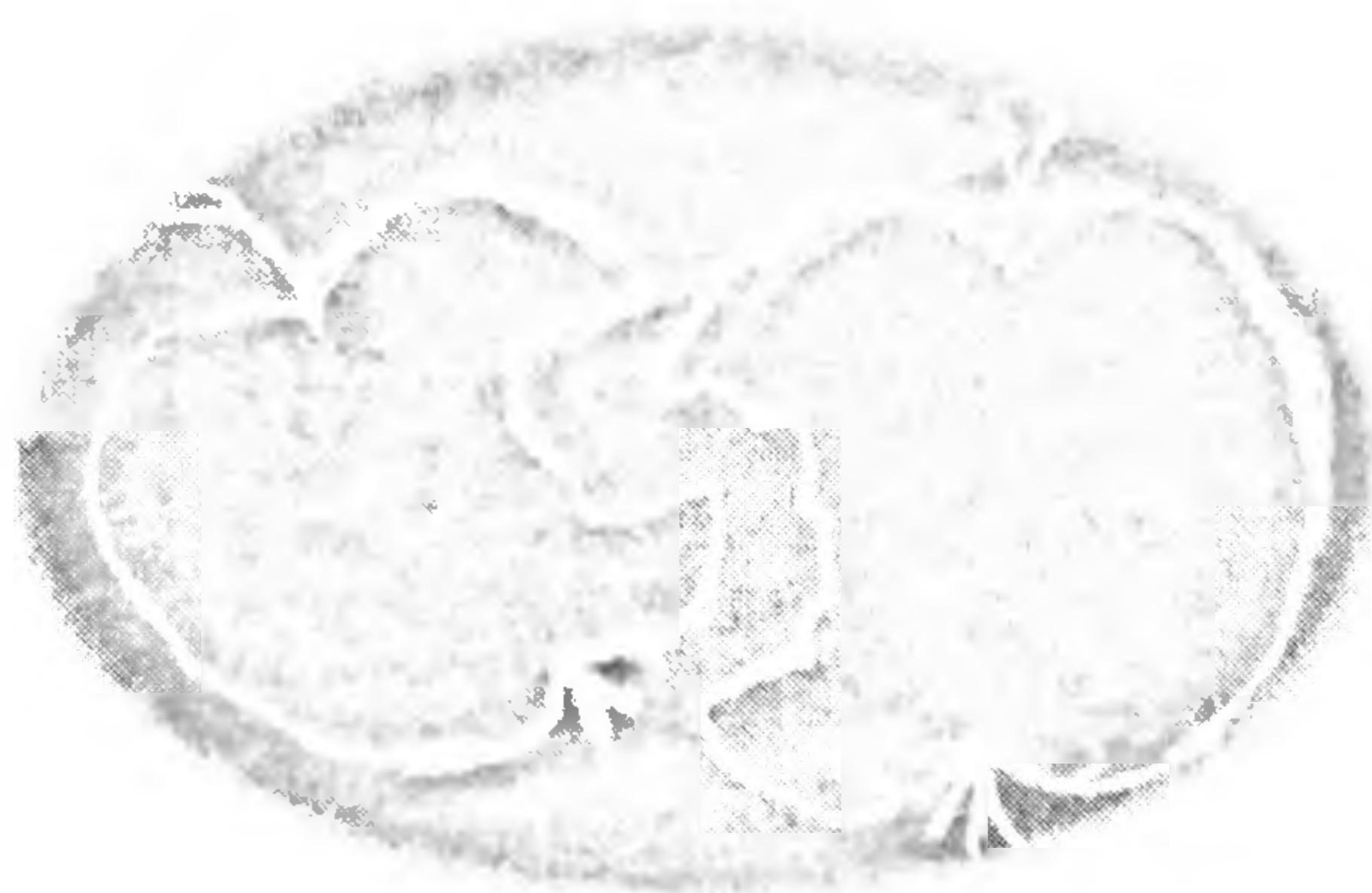
NAPOCA STAR

După ce-am mușcat din măr

Lucia Bibart

Lucia Bibanț

După ce-am mușcat din măr

Napoca Star

Editura NAPOCA STAR
Strada Ploiești, nr. 35, ap. 11
e-mail: contact@napocastar.ro
www.edituranapocastar.ro
tel.: 0264/432.547
mobil: 0740/167.461
Director: Dinu Virgil Ureche

Coperte și variațiuni picturale: Aurel Dico

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BIBARȚ, LUCIA
După ce am mușcat din măr /
Lucia Bibarț. - Cluj-Napoca:
Napoca Star, 2020

ISBN 978-606-062-070-9

821.135.1

© Autoarea, 2020

*Poezia este deschiderea și închiderea
unei uși, lăsându-i pe cei care privesc
prin deschizătură să ghicească ce s-a
văzut în frântura aceea de clipă.*

Carl Sandburg

Întoarcerea la mitologie – pretext pentru trăirile prezentului

Volumul de față al scriitoarei **Lucia Bibarț**, poetă prin excelență, iluminează prin înăuntru mitologia cu fascicolul de **lucire** al trăirilor sale, aducând într-un paralelism fericit simbolistica trecutului cu destinul autoarei, înflorind prezentul prin poezie.

Poeta abordează mitul Mărului lui Adam, într-o filozofie proprie, dar inspirată în umbra autorității și prestigiului Bibliei.

Legenda nodului din gâtul bărbătesc e interesantă, între altele, pentru că atribuie mărului valoarea de simbol al ispitirii și căderii omului în păcat. Ne putem, deci, întreba de ce tocmai mărul este considerat a fi fructul oprit, în condițiile în care textul biblic nu specifică ce fel de fruct mănâncă Eva și Adam, în grădina Edenului, la îndemnul viclean al șarpelui.

Dacă cercetăm *Facerea*, în special cap. 3, aflăm doar că primii oameni sunt izgoniți de Dumnezeu din grădina sacră după ce încalcă porunca de a nu mânca din rodul unui pom aflat în mijlocul Raiului.

Mai iscoditori decât Adam și Eva, filologii s-au tot întrebat despre ce poame va fi fost vorba, iar botaniștii le-au ținut hangul.

Ceea ce știm e că ebraicul *tappûah*, însemnând când „pom” – Geneza 3: 6, când „măr (fruct)” – Proverbe 25:11, când „măr (copac)” – Ioil 1:12, a fost redat în Septuaginta

prin grecescul *mēlon*, iar în Vulgata, prin latinescul *malum*. Identificarea realităților denumite prin respectivele cuvinte, însă a iscat controverse cu privire la fructul păcatului originar. Fu caisă, portocală, măr, lămâie sau gutuie? Fost-au ochi care să vadă, n-a fost minte să priceapă!

În literatura lumii creștine, mărul devine emblema pomului cunoașterii începând cu secolul al IV-lea. Filologii trag spuza pe turta lor și speculează că asocierea mărului cu dorința adamică de a afla deosebiriile dintre bine și rău, se va fi produs pe fondul discretului joc lingvistic instaurat între lat. *mālum*, cu valorile de sens: 1. „pom”, 2. „fruct” și 3. „măr”, și lat. *malum*, însemnând 1. „nenorocire”, 2. „suferință”, 3. „răutate”. Acest joc, întreținut de omonimia generată prin calchiera gr. *mēlon*, a favorizat impunerea mărului ca simbol al fructului vestitor de moarte.

De altfel, în tipicul medieval al picturii creștine occidentale, mărul e un leitmotiv al păcatului originar, după cum putem înțelege contemplând capodopera artistului flamand Hugo van der Goes, *Căderea lui Adam* (aprox. 1479). Începând cu secolul al XVI-lea, mari pictori renascentiști precum Albrecht Dürer sau Lucas Cranach consolidează un canon estetic în care mărul simbolizează malefica ispită și tentația senzuală, noua conotație fiind pusă de istoricii artei pe seama familiarizării artiștilor din Renaștere cu mitologia clasică sau, ca să scurtăm vorba, cu mitica grădină a Hesperidelor în care s-ar fi aflat mere de aur dătătoare de viață veșnică. Unul dintre acele mere e vestitul măr al discordiei care a aprins, zice-se, războiul troian.

În acest context, Lucia Bibarț aduce în prezent simbolistica biblică, din Grădina Edenului în trăirile sale, în dorințele sufletești, dar și în cele carnale. *Mă deștept/ felinesc-femeiește/ în îmbrățișarea ta/carnal – sufletească,/ atât de flămândă,/ încât mă asimilează/ coastei tale./ Până acum lipsă* (Coasta ta). Ultimul vers subliniind un adevăr pe care poeta, îl simte ca pe o chemare către Adamul său. Probabil și o speranță.

Poeta nu mai este la începuturi, maturitatea versurilor sale, valorifică un fond livresc, de extracție biblică, dar cu imagini contemporane, tablouri din, să-i spunem așa, Edenul contemporan, trăit cu simțurile de astăzi. Poezia sa conține un fond de soi apolinic, care este orientat spre ordine, măsură și armonie, caracterizat printr-o contemplare senină, detașată, lucidă, rațională, dar și implicat în dorința atingerii carnale. *Așa că.../ ferește-te de mine,/ în serile lungi ce urmează,/ Iubite! / Poți înnebuni, te poți otrăvi de miresmele solare / ale pielii mele./ Amână-ți venirea. Apune și tu!* (Miresme tactile). Practic, această amânare a venirii, nu este altceva decât o chemare mascată.

Unele poeme sunt clipe, „*netrucat involburate spre tine*” (Plete), de meditație asupra existenței umane. O întreagă sistemă cu aspect cifrat e stăpână în aceste poeme care zic despre alegoria gândului ce urcă sau coboară, stârnind întrebări, întâmplări petrecute în timp: „*Ideea mea răpusă/ demult a murit. / A ta... dă să se nască/ din proaspătu-i pierit. // Gândul meu coboară./ Al tău a suit. / Ce-am mai avea oare/ de vremuit?!*” (Disproporții)

Poemele Luciei Bibarț sunt „tălmăcirile“ sufletului ei curat, dornic de apropiere, ce exoterizează viziuni.

Ambiguitatea barocului construcției bibarțene constă în amestecul de exoterism cu esoterismul, dezambiguizarea se produce în chip figurat, printr-o furoare imagistă: „*Încet, încet/devenim oameni de aer. /Și nu dezrădăcinarea de pământ/ne doare atât, cât/sufocarea din doruri, din gând.*” (Rădăcini în vânt)

Dorința vremurilor adolescente este adusă în poezie ca pe o imagine incertă, evanescența însemnând mai mult decât tensiunea. Poeta ezită înaintea ispitelor de a rupe cu tot ce-i neconvenabil: „*Parfumul adolescenței s-a/îmbibat în caseta ființei mele/ca semn distinct./Se impregnaseră așteptările/ de izu-i. Iar tu tăceai.*” (Tu tăceai) Mesajul este, de fapt, o chemare la dragostea eternă, pe care autoarea o caută frisonată de dorinți.

Găsim în aceste poeme, superbe imagini originale ale așteptării cambrate în sine.

În întregul volum al Luciei Bibarț, dragă cititorule, aflăm o mare voluptate a discursului poetic stilizat și încărcat de metafore, o chemare solemnă ce fundamentează sentimente și cântă în mișcare lentă, precum Eva sub Mărul mitologic.

Cartea Luciei Bibarț „După ce-am mușcat din măr” ne îmboldește să ne întrebăm parcă, ce gândește *Regina* lui Henry Moore?

Al. Florin Țene

Președintele Ligii Naționale a

Scriitorilor Români

Membru al Academiei Americano-

Română de Cultură și Știință

fiului meu... *Matei*

Adam și Eva

*După ce Eva a mușcat din măr,
Adam a rămas greu.*

*El a mâncat mărul
Cu semințe cu tot.*

*De atunci...
Pământa lui Adam
se-mprăstie în lume.*

Adam și Eva

*După ce Eva a mușcat din măr,
Adam a rămas greu.*

*El a mâncat mărul
Cu semințe cu tot.*

*De atunci...
Pământul lui Adam
se-mprăstie în lume.*

Idiosincrazii

*Departele e prea aproape axi,
așa precum
noaptea trecută prea albă
ca să ascundă
întunericul temerilor tale.*

Zile bolnave

*Anunțată de
Cavaleria apucatelor claxoane,
canicula a pus stăpânire pe viață.*

Turbarea a intrat în competiție dementă cu ea însăși.

*O ceață dogorătoare se depune pe creiere,
adoarme simțurile, paralizează dorințele,
golește privirile, dezarticulează mișcările.*

Fi zilele-s bolnave de caniculă!

*Est atât de cald că trupul se dezbracă
de comenzile de la centru, iar mintea,
goală, se dexice de propriile-i decizii.*

Nu mă-ntreba nimic. Pur și simplu

Nu mai pot să gândesc.

Te recompun...

*Plecat din gândul meu
În propriile-ți gânduri...*

Laxat în ele,

tentat lenevitor de moliciunea lor familiară.

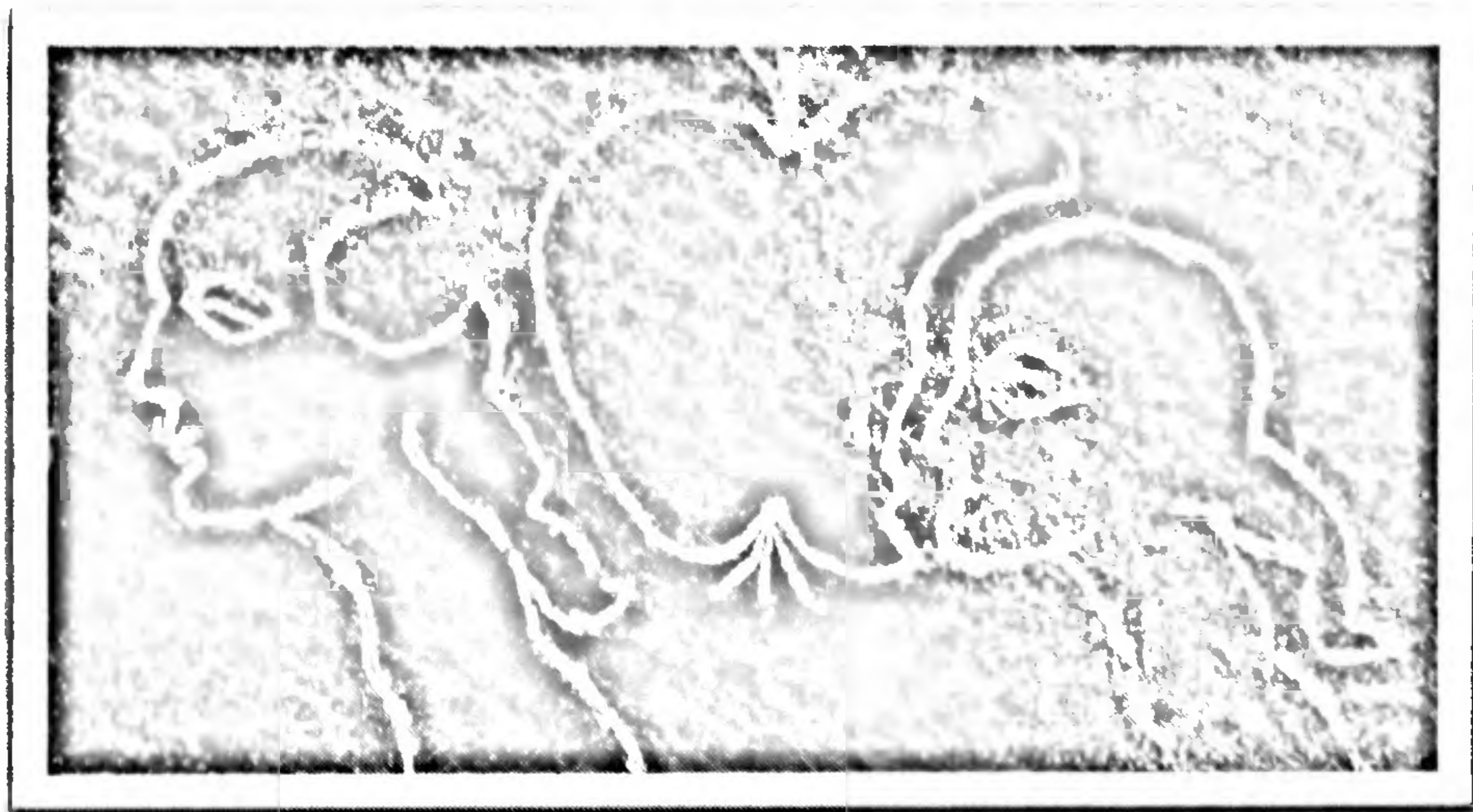
Aproape absorbit.

Te recompun

Cu propriile-mi palmele.

Coasta ta

*Mă deștept
felinesc-femeiește
în îmbrățișarea ta
Carnal-sufletească,
Atât de flămândă,
Încât mă asimilează
coastei tale.
Până acum lipsă.*

De ducă

Fărâșă ghimpată

Cuvintele tale.

Încercuind și încorsetând orizontul

ființei mele.

Apă moartă

Cuvintele tale.

Întunecat învolburate,

pregătind recile

și înstrăinătoarele flori

ale pribegiei mele.

Șartecări

*Mi-e atât de dor de tine,
de parcă niciodată
nu te-aș fi întâlnit
Și nici atins, ci
din întregul
minelui primordial
rotund și nenunțit,
brutal,
mi-ai fost desprins.*

Miresme tactile

Te pregătește vara de plecare.

Vipia s-a stins, căldura își face bagajele,
iar soarele, îmblânzit, asfințește zilnic în pielea mea.

Acolo va adăsta pentru odihna de iarnă!

Acolo va usca frunzele, va coace fructele,
va iubi culorile.

Așa că....

fereste-te de mine, în serile lungi ce urmează,

Iubite!

Poți înnebuni, te poți otrăvi de miresmele solare
ale pielii mele.

Amână-ți venirea. Apune și tu!

În risipă

Brusc

simt nevoia să mă împodobesc:

dau cu parfüm

și-mi anin noțiuni și concepte la urechi...,

apoi le schimb cu sentimente.

Mi se par feminine –

În afara canoanelor feministe –

în care m-a înghesuit

lumea bărbaților,

declarat egalitaristă.

Lume

în care, colocatară lor –

Femeia –

E niciodată altceva decât

Frumosul în risipă.

Datoare mereu.

Din miexul ei,

Din timpul ei,

celorlalti.

Musafirii

Bătrânii

Își desiră zilele rămase

Pe caldarâmul încins

Al unor vremi

Neînțelese.

Prea cald, prea mult,

Prea frig, prea greu.

Ce e de priceput

din ce se petrece în jur ?!

Aproape nimic.

Tot mai puțin,

Tot mai puțin.

Cine sunt cei din preajmă?!

Dar mai ales, ce limbă vorbesc

De nu se pot înțelege?

Nu se pot...

Nu se pot...
Câte au mai trăiiiiit !
Și câte ar fi vrut să trăiască!
Tot mai musafiri.
Ții doar în amintiri.

Contrasens

*Astât de mult
am vrut
zilelor sens, încât
mi l-ai pierdut.
De tot.*

Sângele și vrerea

lui M.

Cât de mult o ia uneori sângele înaintea ta, copile!

Sângele și vrerea. Abia le mai iei urma.

Șar facerea, împlinirea întârzie muuult furată –

Ca pruncul de mirajul mușuroiului de furnici,

Lângă care se simte puternic. Și neînsemnat.

Intuiesc, înțeleg cum te constrânge timpul!

Cum nu te iartă, nici pe tine,

Așa precum un partener de box intrat în ring.

Rețin cum te sufocă clipele

Pe care nu le poți stăpâni.

Văd cum îți scapă printre degete.

Nesferecate ca ielele.

În cercul lor de foc nu poți intra

Nălucile nu se pot poseda.

Trădând Natura

Am ieșit din Timp

prin breșa

curintelor

rostite între noi,

trădând NATURA.

M-am adăpostit în nomadul coviltir

al interpretărilor

abandonându-mă

depărtărilor,

orizontului nepustiit de

margini,

drumului necălcat, încă.

Și-am fost!

La poalele rochiei tale

Ieri,

m-am așezat la poalele rochiei tale

să-mi trag suflarea

și să meditez –

în liniște –

la murirea sufletului...

Plete

*Mi-am prins părul în coc
ca să nu-mi încurce gândurile
netrucat învolburate spre tine.*

Disproporții

*Ideea mea răpusă
demult a murit.*

*A ta... dă să se nască
din proaspătu-i pierit.*

*Gândul meu coboară.
Al tău a suit.*

*Le-am mai avea oare
de vremuit?!*

De urmat sau nu...

*La gândurile a priori —
neclintite, moarte încă.*

Lasă-le să se pătrundă

de aromele-ți,

frământă-le...

nu te pripzi,

dă lucrului răgaz.

Fă te conștină.

Implică-L.

Frământă iar și lasă la dospit.

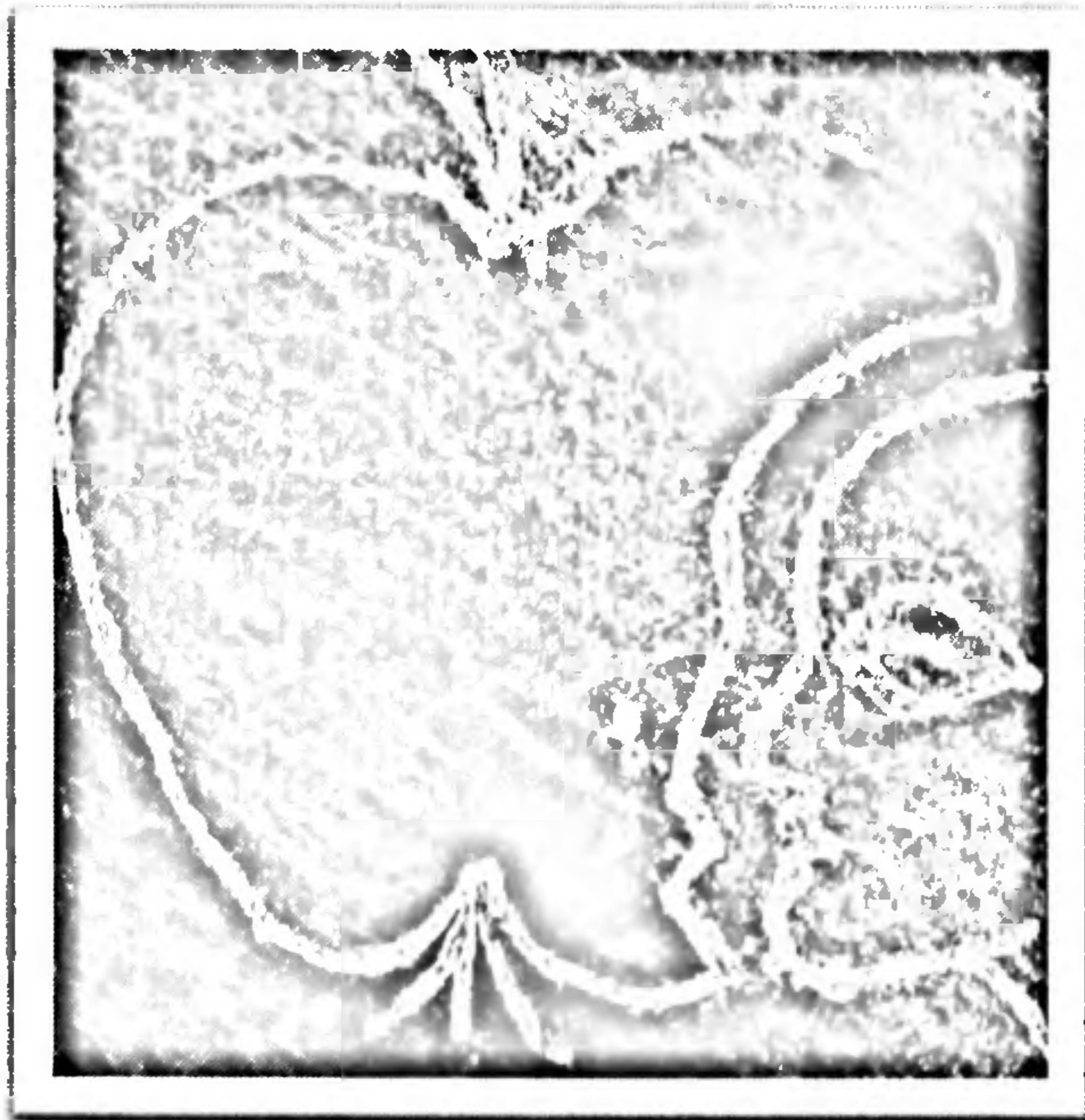
asează-le

în cuptorul răbdării.

Apoi sloboade-le să se-ntâmpile!

Amintirea

*Amintirii...
nu mai ai ce-i face.
Face ea din tine!*

Țesiri din matcă

*Când starea mea
se tulbură ca mustul,
Când Timpul revoltat
Sparge clepsidra
Nisipindu-și măsurile,
Galopând în afara ritmului
Inimii, înseamnă
Că mi-esti drag...
până la derută.*

Singur

*Când Dumnezeu
Se simte prea singur
În Desnădătură
Se fragmentează iubitor
În fiecare dintre noi
Și ne îndumnezeiește.
Umanizându-se.*

Dexsălbătire

Arenă...

*Față-n față –
falci, colți, gheare.*

Instinct primar.

Falt...

Două feline

îmblânzesc

*asteptata, ferocea încleștare
într-o hârjoneală frățească.*

Hârjoneală

*Călătorită sanguin
din jungla copilăriei,
în praful arenei
prijănite de OM.*

Restanță

Mereu mă găsesc

În restanță.

Mereu mă simt în restanță

Cu spusul față de tine!

Și cu tăcerile.

Mai ales

cu tăcerile...

De aceea, pe tine

Limba mea română,

Pe tine te scriu

neîntrerupt.

Plecări și sosiri

diagonale, linii, curbe tremurate

— plecări și sosiri —,

popasuri plastice

schitate de tine

peste corporalitatea lutului meu

îmbracă,

mă îmbracă

de fiecare dată în alte tipare.

de fiecare dată

în altcineva.

Care astăzi mă voi mai recunoaște?

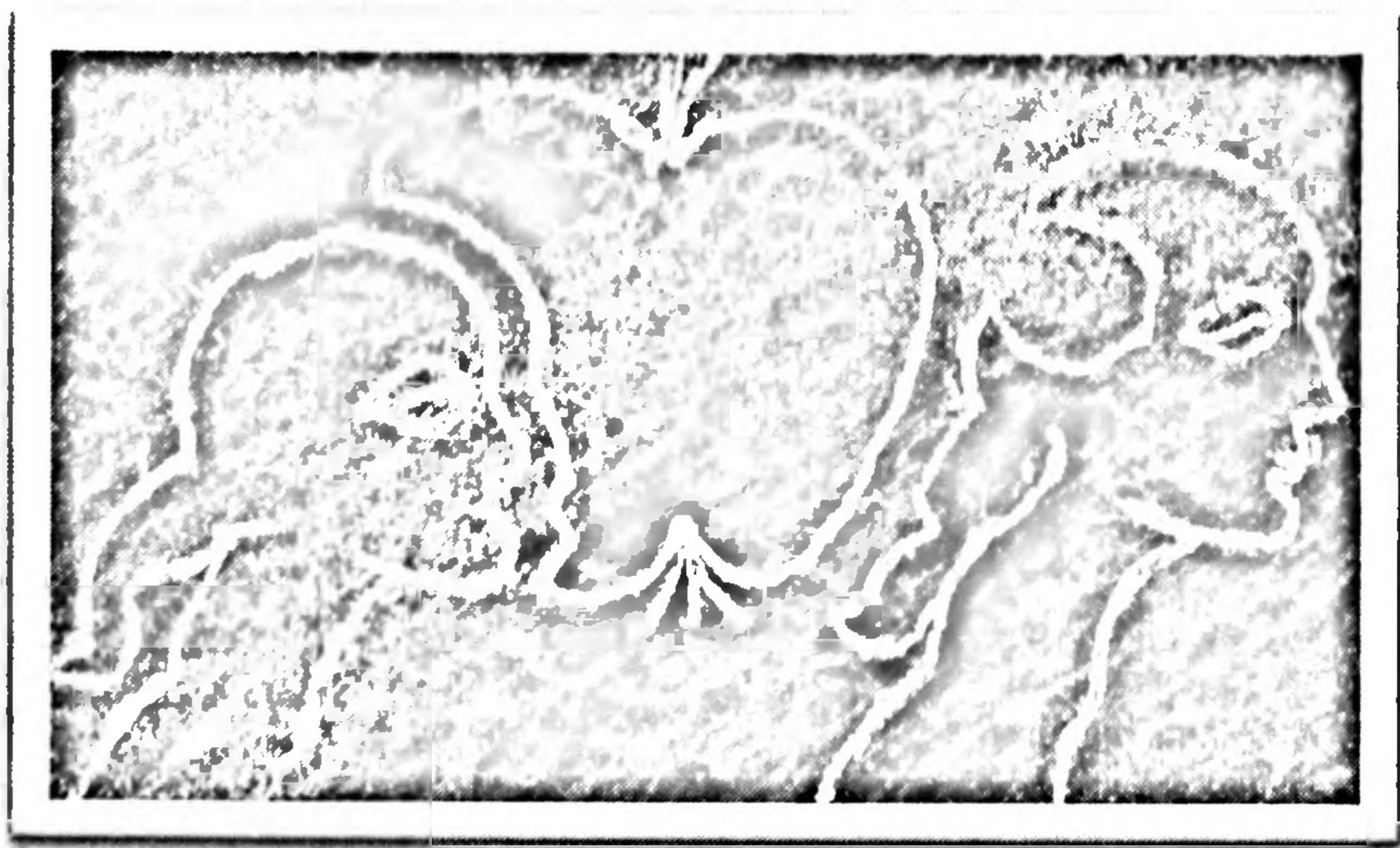
Tu / eu

Tu de xdoi,

Eu îndoi,

Tu des doi,

Eu... des unu!

Ambasador în derivă

Mă-ntreb...,

*ce anume mă împiedică acum
să trag cablul din sursa care mă alimentează.*

Mă-ntreb,

*ce mă împiedică să-mi retrag ambasadorul sentimental
scăpat în larg?!*

Întârzii nepermis

ca la tăierea unei unghii sfârtecate.

*Simt cum pulsează-n ea abcesic sufletu-mi
și cum îmi sângerează carnea.*

*Mă-mbrac în amintiri ca-ntr-un pulovăr cald
făcut de bunica,*

înstrăinându-mă de mine.

Un stoi de gheață vorbitor și nesimțit.

Întârzii...

*Încât durerea sângelui meu zvâcnește ritmic din
inimă-n tâmpie,
amânând răgazul rămas,
până la implozie.*

Mirosind a soare

familiei mele

Zi leneșă de vară

Cu soarele moleșitor cocând amintiri.

*Copila-n rochiță scurtă,
picioare nervoase, desculță.*

*Mirosul nucului verde-amărui
îi strânge nările ca gerul.*

Fată de vară sub nucu-aromat.

*Cuiburi lăsate sub streșini,
porumbeii fură grăunțele găinilor doinind năuce,
scroafa cu purcei grohăind abia în balta din cotet,
pisici trecând neauxit,
turturelele imitând cucul.*

Tric se gudură la picioarele stăpânei.
Bunicul ceartă găștele ce-i clonțane mușcatele,
Bunica își lipăie papucii – mereu prea mari –!
– Hăâââsssssss – alungă vecina graurii din cires.
Tata mergând nehotărât spre ogradă,
Mama în prag mâncând lubeniță,
sora roșcată înciudată pe părul ei,
castanele din ochii celeilalte,
Prâslea întins spre merele de aur și...
colbul cel fin depus autoritar și iremediabil
peste curtea copilăriei.

La mărgica din poveste

*Țes tot mai palidă din iarnă,
De parcă mi-ar fi nins sub piele.*

*Înfrigurată,
M-am spălăcit
La mărgica
din poveste. care*

*secătuită de împlinit dorinți,
s-a decolorat
până la evanescență.*

Țes tot mai palidă din iarnă...

Aluat de cuvinte

Furtem un aluat de cuvinte.

Un aluat pământos

De cuvinte.

Fălbatic și nelocuit

Până-n momentul conștiinței,

Când, cuvintele-gânduri

țâsnite din noi

Ne coc și ne omenesc.

În corsetul timpului

*întâlnirea celui alt cu mine,
întâlnirea mea cu mine în cel alt,
întâlnirea celui alt în mine cu sine,*

*întâlnirea amândurora în noi,
trăirea unuia prin cel alt...
nemărginirea noastră. Filuită
în corsetul timpului.*

Dintr-un pahar...

*Înotând prin sticlă
În licoarea unui pahar,
Prezența ta croncănitoare
devine atingere de aripă!
Lenușul se înviorează,
Împietrirea se fluidifică,
Nonsensul se umple născând,
Moartea își ia patul și umblă,
Dar tu, Femeie,
mă saturezi cu zveltețea promisiunii.*

*Sunt robul Noptii tale de Fânziene,
Dintr-un pahar...*

Domn-Domn

Domn-Domn

Beste Omul Domnului...

(Fi-al doamnei!?)

Domn cu îngeri,

În paza Fiului Omului.

Domn.

Domn.

Captiv

*De dor, cu dor
mă neîncapă trupul...,
deschid chingile cărnii
și... răsuflu.*

Nehotărât. Încă

Treceai

Cu norul în creștet.

Călcând piezis.

Metaforizând. Pesti-păsări

și bărbi de sfinți bizantini

năluceau în naosul ființei tale

în derivă.

Treceai din băiat în bărbat,

Nehotărât. Încă.

Când tu, de eu

*Când tu nu ești...,
Te caut cu degete de iarbă
În plete de răchită.*

*De mă pierd eu, Femeie,
Culege-mă degrabă
Din pulberi de ispită.*

Joc de 8

Luăm cifra 8 și-o stoarcem

Șă vedem ce iese din ea.

0 (π)

împlântăm în pământ.

Un 8 verticalizat

... doi de 3 înlănțuiți naște,

două verigi, tinzând duplicitar

spre sferizare.

Coloană căutându-și marginile, se zidește.

Orizontalizat, 8-ul maschează, doi ochi...

Infinitul. Din noi.

Dacă prelungim 8-lui orizontal unul vertical,

dublul 8 rezultat, înflorește.

*Fi uite așa
Ne jucăm de-a 8-ul. Fi-l rostim.
În cifra destinului.*

Murim câte puțin

De cum ne naștem...

murim câte puțin.

ieșind pe poarta cărnii

ca ea ne otrăvim.

Cum moartea-i profesoară

ia firul îl măsoară:

atâta e lumină, atâta dimineață,

atâta e durere, atâta vis de ceață.

Murirea se deprinde

anesteziiind Fluxii,

alunecând din leagăn

spre negura nelumii.

*De când ne naștem...
murim câte puțin.
ieșind pe poarta cărnii
cu ea ne otrăvim.*

Încălceli

*La oglinda cea vie,
pletele-mi
Se încâlcesc pe nepieptănatele
cărări-cuiburi din
Gândurile altora.*

Din când în când...

*Din când în când
Familia, se cere
scoasă din sânge.*

Ca să te recunoască.

cont deschis

*Se spune că Păcatul,
Păcatul originar
planează asupra-ne.
Cont deschis la naștere
în care se adună și se scade.
mereu.*

*Un cont alimentat
întreaga noastră viață pământească,
cu lichidare-n mormânt.*

Matinală

*iubita mea s-a scuturat de rouă,
smulgându-se posesiunii mele
matinale și dăruindu-se răsăritului.*

— fă tu ce ai de făcut, până mă întorc eu din poezie!

mi-a spus, fluturând mâna:

— te prietenesc, iubite!

*și-am rămas zăcând într-o baltă de
sentimente.*

Pământul

Pământul ține captive

În măruntaiele lui

Funetele..., sunetele ancestrale ale vieții.

Când magma intră-n tranșa făcerii

Funetele stârnite

Urcă, prin rădăcinile copacilor

În coroane și se eliberează plutitoare,

Într-o simfonie cosmică a Timpului.

Din deschiderea coapselor magmei

Mă xămistesc.

Nu-mi spune...

Nu-mi spune:

„Dreau să-mi fac casă în umbra genelor tale,
să-mi trec copiii prin tine,
să fii viața mea netrăită” ...

Nu-mi spune...

Nu vreau

Să mă „izbesc cu tâmpla de stele”

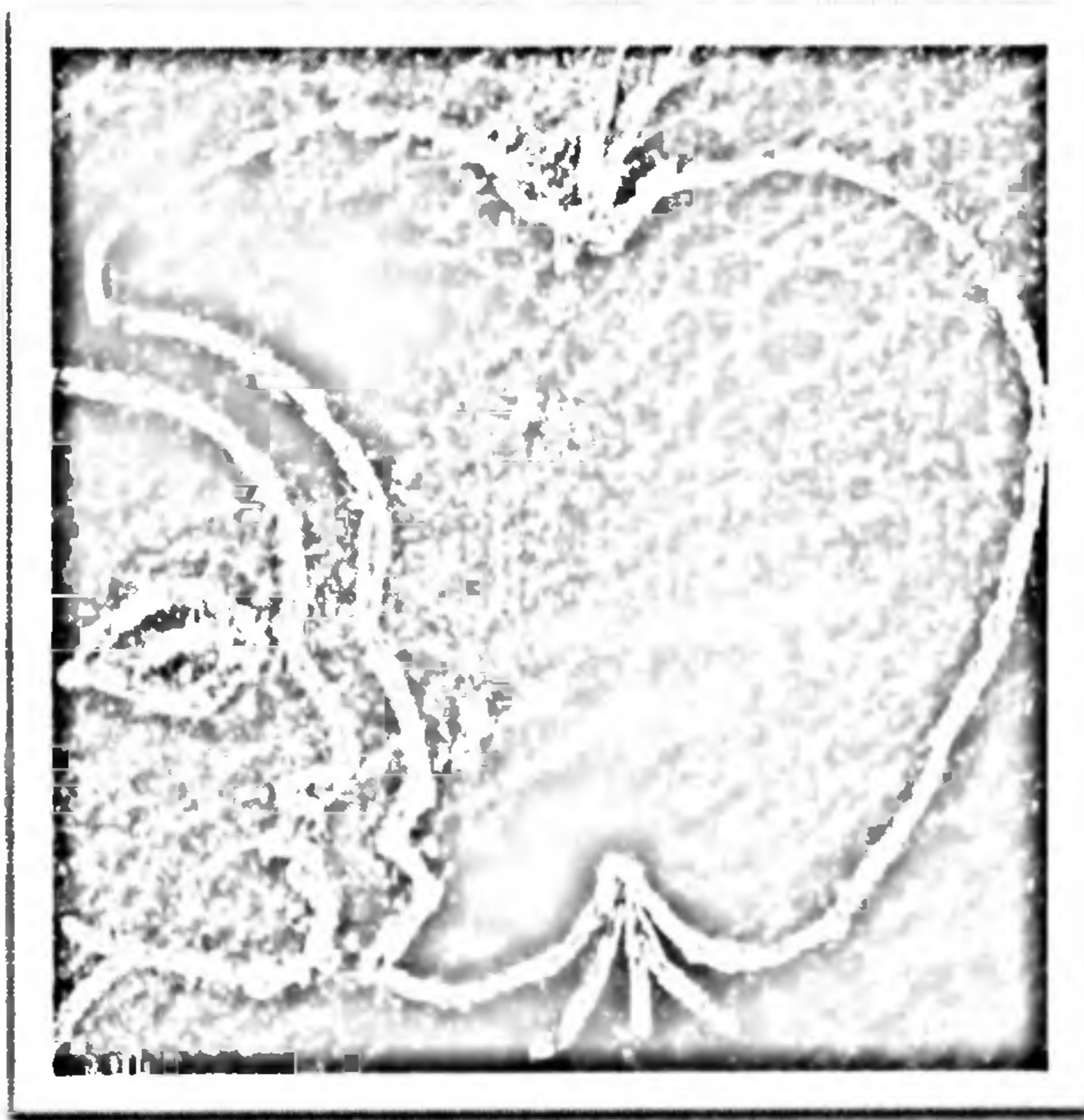
Și să mă întorc sângerând în
tânjire.

Dreau să rămân suspendată

Acolo, în maximum
dorinței tale nenumite.

Răspântie

*Fătulă de revărsarea mea,
mi-e dor de-o stăvilire.*

Dormi...

Dormi, copile...

te culc în căușul

gândului meu

Celui curat ca-ntâia zăpadă,

Îți anin de pleoapele

mirate,

visul

Și-apoi... te însomn.

Vinicer

*Din zbuciumul
noptilor cu Lună plină
în
revărsarea domoală,
A miezului de zi.*

Mă răsfăț.

*Poarele
Și-a temperat faunismul.
Începe
să se îndoiască de sine
Și
Șă se împraftească-n întrebări.*

E toamnă?!

Gata de vărsat

*Necuprins-curgător,
vărsătorule!*

*Încerc să te răgăzuiesc,
— temporar și tandru —
Pe talerele mele.*

Reflex

Lui M.

Tineretea...

refuză mereu drumul.

Ca sălbăticiunile domesticirea.

Nu vrea să știe cum,

preferă ținta.

Mereu în răspăr,

respinge excesul solar al zilei,

refugiindu-se

în negrul misterios al nopții.

Când Lumina cenușie a serii

se strecoară între pleoape Ei

se însufletește mai abilită decât

în albul agresiv al zilei.

Feara ca la-nceput de zi.

*Când timpul odihnei celorlalți
adoarme simțuri,
în Ea urcă – ca seva curgătoare, din rădăcini spre
frunze –
acuitățile primare,
freacățul trezirii.
Tinerețea...
viața de-a-ndoaselea!*

Diacriticele

Diacriticele Limbii Române –

praguri între consoane și vocale

ecouri, respirații

sau poate timpi de reflecție...

Diacriticele.

Șchepsisuri românești,

cușme dacice

pe creștetul sterp al literelor

ori cioareci lănoși

mântuind tăcerea

și frigul dintre cuvinte.

Mai mor puțin

*Din timp în timp,
cobor treptele empatiei
spre haurile
nesimțirii.*

*Și mor puțin...
ca să mai pot trăi!*

cotropiri

*Ce de miresme mi se agață-n simț
din aerul spălat de ploaie!*

*De arșiță topită-n nor răzlet
de vară cotropită de culoare.*

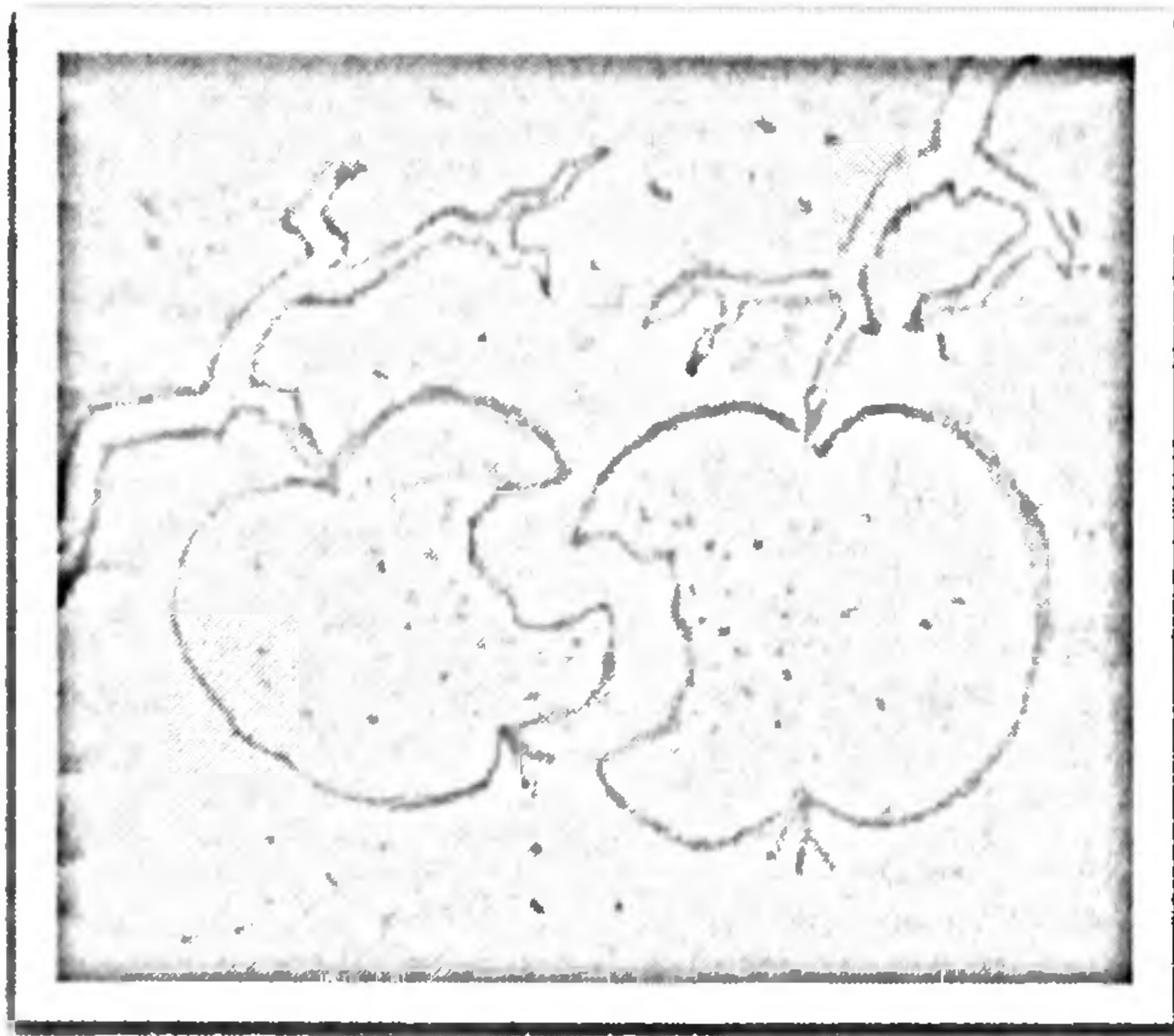
*Cât de adânc mă freamătă lumina,
pătrunsă-n trupu-mi lenevit de zi,
Și cât de aprig mă cuprinde vina
acestei lumi ce n-a fost nici va fi.*

*Care pustiuri mă vor mai robi,
care-ndoieli și care întrebări*

*Când totu-n juru-mi seamănă mirări
la care nu-i răspuns, nici așezări.*

Care pustiuri mă vor mai robi
care-ndoieli și care întrebări
Cu aspra respirație ar voi
s-aducă dezlegări în așteptări.

Ce de dureri mi se-agață-n simțuri
Ce de chemări, de șoapte, de înfrângeri.

Îmbrățișarea

Îmbrățișarea.

Pe cât de firească,

Pe atât de evitată...

Care

Apropierea, cuprinderea, contopirea

Cu celălalt într-o îmbrățișare,

Nu e de fapt,

O întâlnire cu sinele?!

Întâlnire, pentru care

Nu te simți niciodată

Suficient de pregătit?!

Ca vinul

*Poezia (mea !) e ca vinul
din sfântul butuc
al Edenului.*

Post

*E vremea nemâncării de carne,
Din blidul din față și din carnea aproapei.
Ziua ieșirii din egoismul epidermic
Și a împrăștierei în semeni.*

*E ziua în care ne îngenunchem
Ca să-i vedem și pe ceilalți,
Vremea când evadăm din viața în clocot
Spre sanctuarul din noi.*

*E ziua neatingerii, a contemplații,
A postului de curvânt, de gând, de lumesc.
A regăsirii aripilor îngeresti, când
Fără împănare, exersăm zborul.*

*E ziua nemâncării de carne,
Din blidul din față, din carnea aproapei.*

melancolică și sui

*Mă-ntorc din hoinăreala
picioarelor târșite
printre frunzele agonizând,
din hoinăreala capului în norii
din nuc.*

*Putin melancolică și sui,
nu mai știu
de unde să mă apuc...*

Septembrelle meu

Ușa Septembrelui meu

Se deschide spre tine.

*Culorile lui te-nfășoară molatic,
periculos de tomnatic.*

*Legarea ta bizantină de ziduri,
de vraja-mi te dextleagă, desigur,*

*Fi-n libertatea dinspre mine
Încarcerarea lor te mângâie.*

Adolescența

Lui M.

Un picior în pruncie
și altul înspre maturitate,
cu pletele și nădragii
atârând între ludic și fac (!),
sprijinit în uitătura
ironic neîncrexătoare
a celui încă neluat în serios.
Mânză ne-nșeuată, adolescența!

aburind

*Ț atât de fierbinte
poemul respirației tale, iubito,
atât de reconfortant și aromat,
Ca-ntr-o zi rece de toamnă,
o cană cu vin aburind...*

Tu ai putea

*Tu poți, dacă vrei,
Să te înfinesti în realitatea mea.*

Până dincolo de mine.

Dacă ai vrea,

ai putea fi

chiar Infinitul-acel NIMIC MARE

În care încap firea,

totul.

Știi...

*Știi tu
ce face adultul
când crește un copil?!*

Un exercițiu de mimesis.

*Mimează strâmb pe Creator.
Ca și cum cele 7 zile dumnezeiești
ar încapa în cei 7 ani de-acasă!*

Smerenie

*Când Fiul lui Dumnezeu
Se recunoaște-n Fiul Omului –
împlinește cel mai profund,
act de smerenie.
Pământeste greu de-nțeles.*

Smerenia lui Dumnezeu față de creația sa.

Principiaritate neîncoronată

*de ce m-aș teme
de izgonirea din lumea voastră?
de ce,
când în regatul cuvintelor,
musafir fiind,
principiaritatea respiră în pasul meu?!.*

O principiaritate neîncoronată.

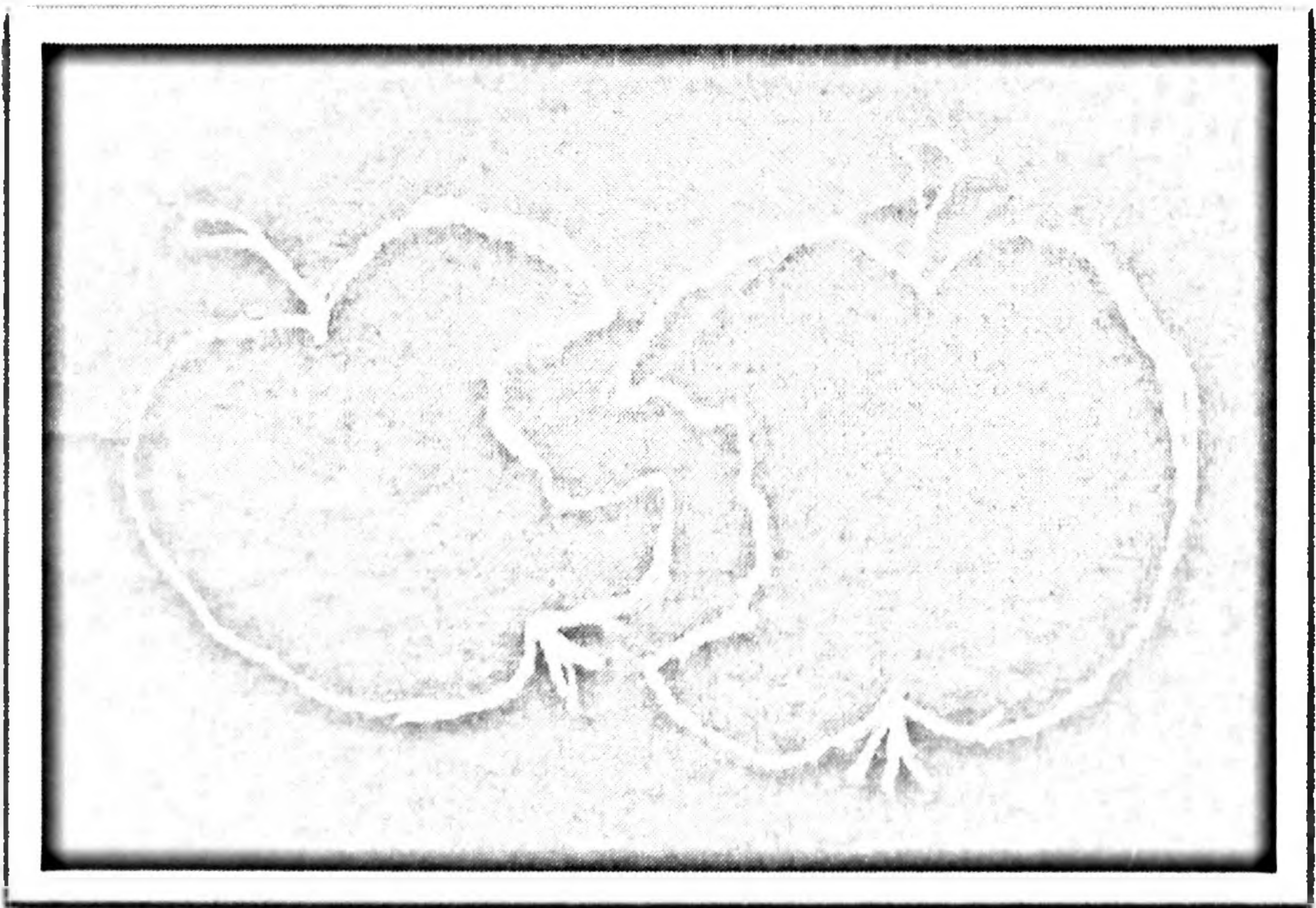
ca jarul

Dragostea...

e ca jarul din vatră

pe care e musai să-l atâți mereu,

ca să te încălzească.

de-mrejuit amurul

lui N.

Alunec din mine în mine

și-i adun laolaltă :

cumintele și necumintele,

Cel bolnav cu cel sănătos,

Sociabilul și singuraticul,

Cel profund lângă cel

superficial,

iubitorul și falsul,

Creștin și eretic...

Din la judecată toți.

O judecată în care

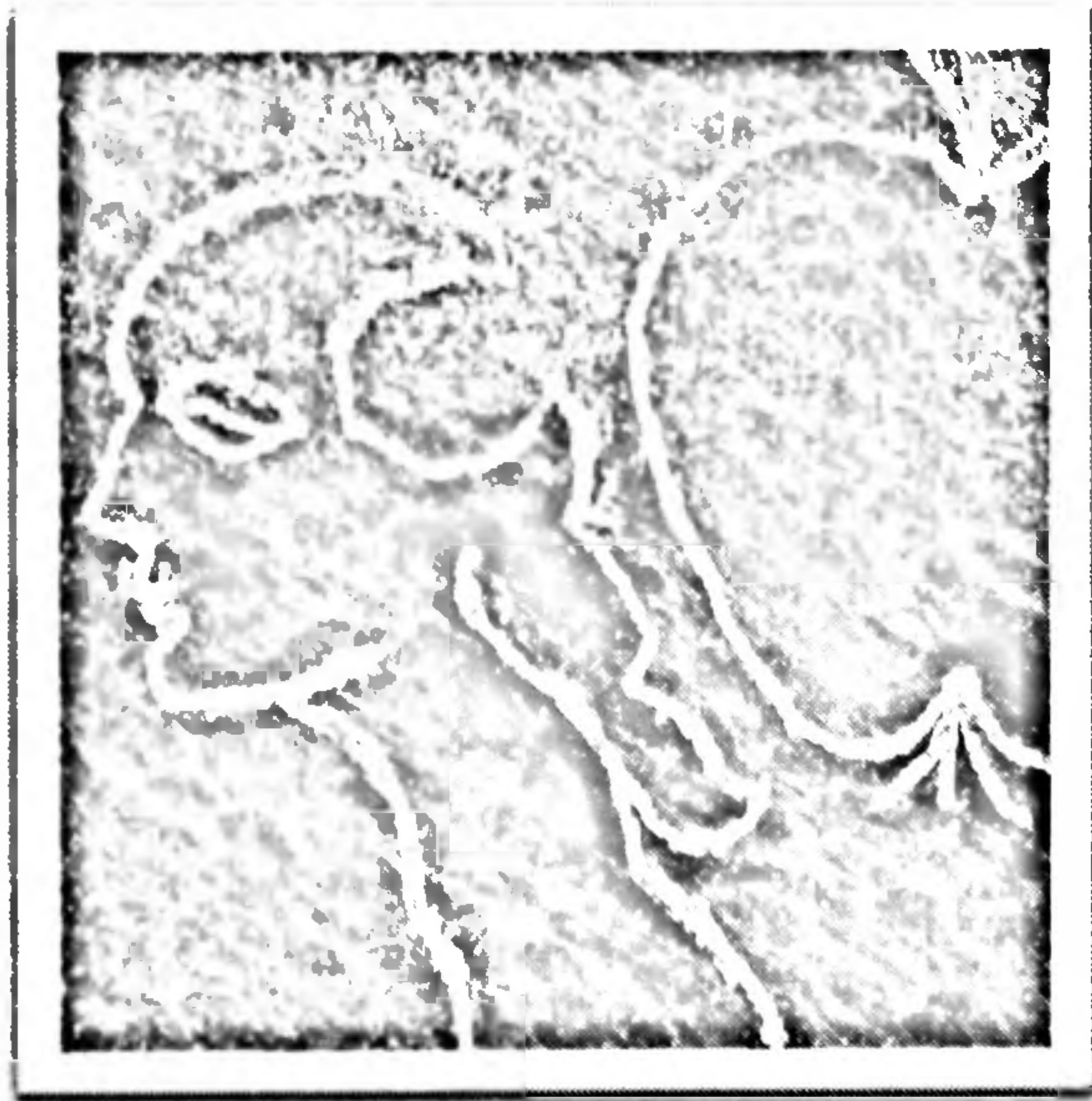
vinovatul îl osândește pe judecător.

*Pendulex viclean între
mine și mine,
înnădind dibaci mreaja.
Mreaja de ispitit amurul.*

Tu

Tu, tu nu ești EL!

Ești doar o reprezentare a Lui...

Panșeu

*Nimeni nu este
atât de sărac,
încât
să nu mai aibă un xâmbet
de dat
sau o vorbă bună.
Precum nimeni
atât de bogat,
încât să-i prisosească.*

hai-hui

*Sufletul, sufletul meu.
Un derbedeu
aiurea și stihui!
servindu-și sie și nimănu,
Suflete, suflete,
hai-hui!*

eu de mine

Paharul zilei mele dă pe dinafară...

Sunt greu de digerat, greu de înțeles, greu de urmat.

Insuportabilă și enervantă!

Pătulă-s eu

de mine-îmi spun.

și-astept să flămânzesc.

final

*suntem atât de pieriți,
că nu mai avem ce muri...*

Tengo la camisa negra

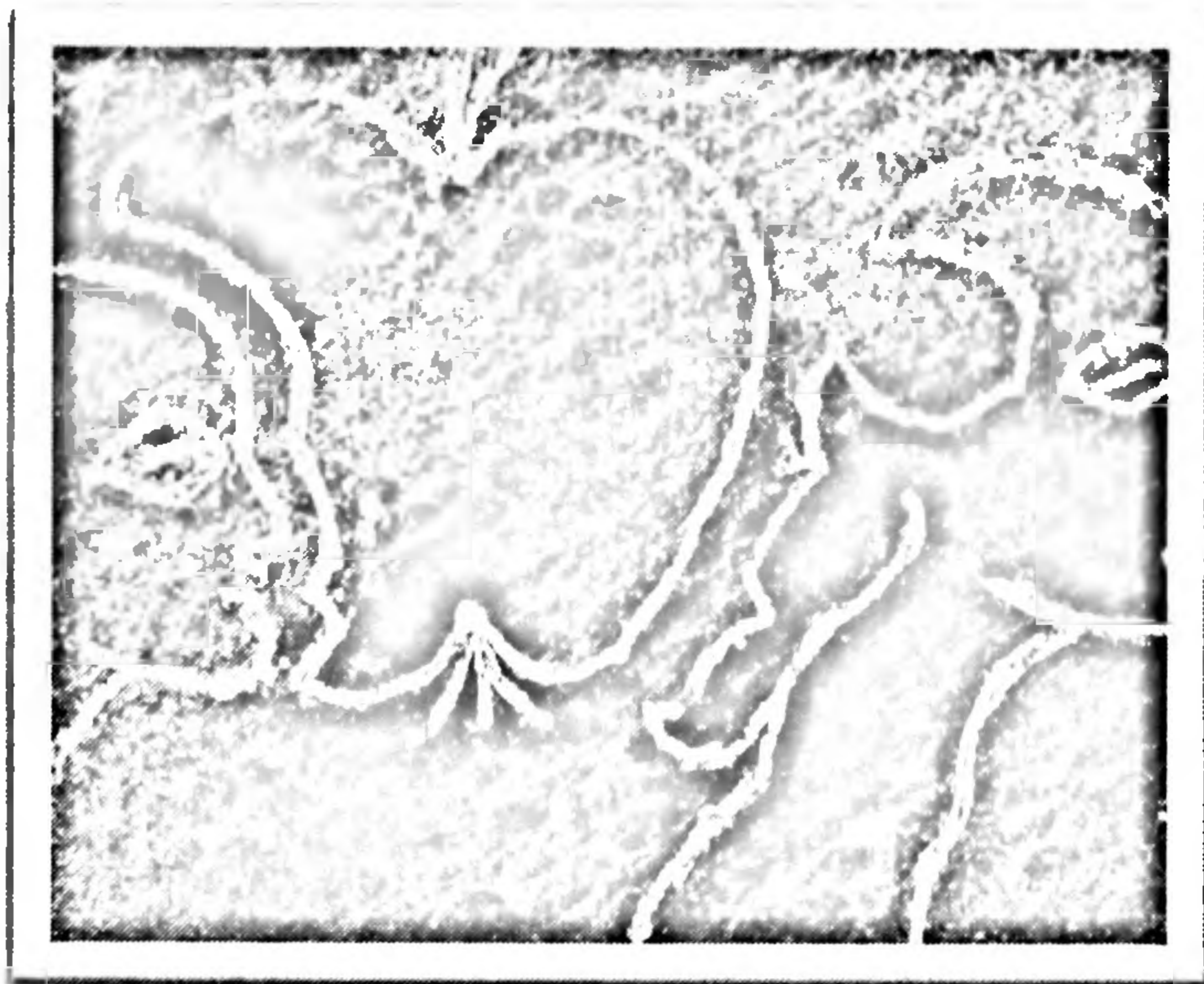
*Dacă viața ta
întoarsă spre lume
e ca o rană deschisă
sângerătoare mereu,
Dacă mărginirea presează,
e semn că nu-n afară,
ci întâuntru
e calea.*

Timea

*Timea
nu-i decât
o femeie capricioasă,
ce-și zbate
molatic-senzual
pleoapele
peste irizările văratice
și-și rotunjește formele
în vânt.
La cheremul ei,
ne
încurcăm copilărește
între
faldurile îmbătătoare-i
rochii.
Timea... nu-i decât
o femeie.*

Te plou

*Femeie,
vin să te plou,
ca să rodesti!*

Bucată de veșnicie

*Îmi trăiesc
bucata de veșnicie
cu tresărire,
ca la prinsul buchetului de nuntă.
Îmi trăiesc veșnicia
cu tresărirea
din momentul original,
când Dumnezeu se fărâmițează
peste lume.*

Cursuri de viață

Tot soiul de rețete,
de cursuri,
ne inundă și guvernează.
Avem cursuri pentru orice.

„Le urmexi și
te facem om!”. Promit.

„Te învățăm
Cum să respiri, cum să pășești, cum să iubești,
cum și cât să dormi, să mănânci să gândești...”

Rețete...

Iar tu,
preocupat de asimilarea lor,
te transformi, încetul cu încetul,
din liber,
într-un sclav.

Un sclav fericit.

existențială

*Deși croiți aparent toți
după aceleași legi
urcătoare ale Nemuririi,
unii fentează și lege și sens
— ca pe o autostradă românească! —*

*Și pironesc ochii în cer,
în timp ce își îngroapă sufletele
tot mai adânc, sub tălpi.
Batând decolarea.*

Contra ta

pentru că:

„binele pe care vrei să-l faci,

nu-l faci,

ci răul pe care nu vrei să-l faci,

îl faci”,

invoc tobele încântătoarelor ploii,

să-ți lichefiexe corporalitatea.

Infuzat de muzica stropilor, amorțit precum la

anestezic,

te vernisezi...

Abunec suficient de adânc, suficient de sigur,

pe cărarea curgătoare din tine,

apoi, incizând magistral,

te extrag,

din propriu-ți psihic,

salvându-te de tine,

păcătosul!

Rădăcini în vânt

Femănăm

tot mai mult cu evreii.

Rădăcinile noastre

nu mai vor să se lege de pământ.

Anaerobe, plutesc între

Verona și Barcelona.

Cășuni și cersit.

Încet, încet

devenim oameni de aer.

Și nu dă rădăcinarea de pământ

ne doare atât, cât

sufocarea din doruri, din gând.

Convalescent

Dacă-i așa cum zici,

că ești: —

„un mort convalescent”,

atunci e timpul să

mărești doza din leacul

pictural.

Ca să te

vindece.

Fau... ca să ai de unde muri ?!

te caut...

*Când
în sufletu-mi întors pe dos
bate vântul...,
ca-ntr-un buzunar
gol,
spânzurând în afară...*

tu unde ești?...

Usuratică

Memoria mea
e mai vinovată decât pare!

Cândva
suptă, vioaie
Și cu apetit de instruire
azi s-a lăsat greoi,
pe tânjeală —
ca o matroană la casa ei —.

Picioar peste picior,
într-o prelungită pauză,
nu mai admite
să fie exploatată.
Memoria mea e
mai trădătoare
decât bărbatu` meu!

La Ana

Fingur

*beneficiar al farmecelor tale
te zidesc zilnic, Femeie,
La Manole pe Ana.*

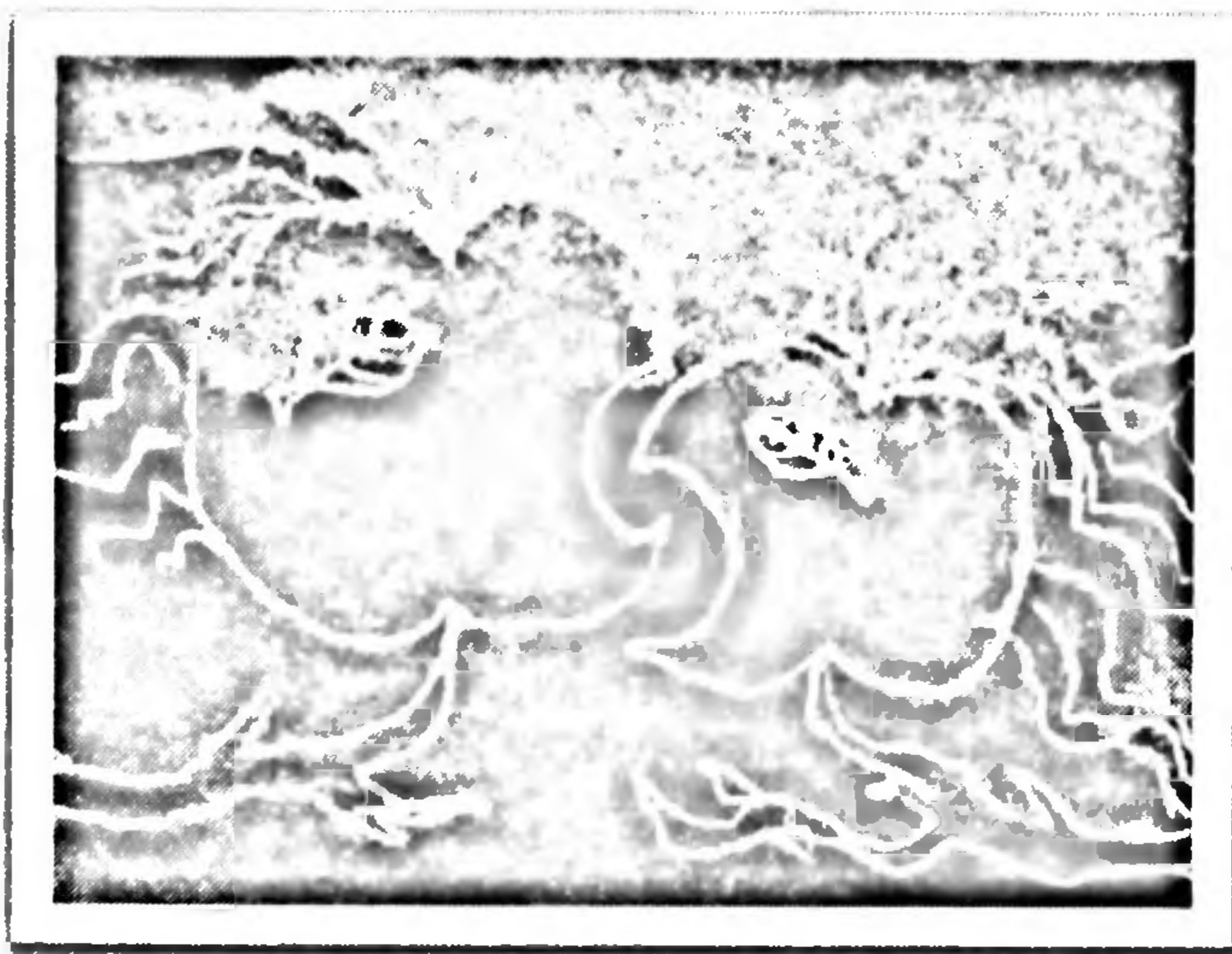
*Nicio altă atingere,
nicio altă privire,
nici dorire.*

*Însă pentru
îndărătnicia sufletului tău, Ano...
am pregătit
un minunat
clopot de cristal.*

În apele mele

Sunt apa mării
și marea însăși,
Ondină devin
mă-nfior spumegând.

Prinsă-n abisurile tale,
urcătoare în jos,
în mine mă-năbuș
Și mor.

Zdrobit de asfalt

*Mă-ntorc din tine-n
larma citadină, precum
se-ntoarce câinele în lanț.
Dând înapoi. Și credincios și liber.*

*E o foială nebună
în josul și-n susul
existenței mele.*

*O învălmășeală de excrescențe fecundate,
atârânănd în afara trupurilor.*

*Femei și bărbați deopotrivă
își leapădă, la vedere,
bunul simț.*

*Și-n vuietul străzii-l
aud cum scâncește
zdrobit de asfalt.*

Tu tăceai

*Parfumul adolescenței s-a
îmbibat în caseta ființei mele
ca semn distinct.*

Se impregnaseră așteptările

de izu-i. Dar tu tăceai.

Sub grizarea lui aerată

înfloream și mă risipeam

Inutil.

A câta oară?!

De dor

*Te doare gândul.
Nici nu mai știi cum arăt
— zici...*

*simt cum
mi se destramă contururile...
mă atomizez,
cuprind
în propria-ți geografie,
și mă identific,
păcătos de tandru,
cu tine.*

Citație

Citație

Emisă ție,

acum,

când sunt gata

de poetizare. tactilă.

Într-un proces

cu martori,

în care inculpatul

va fi, indubitabil, tras pe roată.

Mulumesc prietenilor acestei cărți:

Fultana și Traian Pop

Cuprins

Întoarcerea la mitologie – pretext pentru trăirile prezentului (Al. Florin-Țene).....	7
<i>Adam și Eva</i>	13
<i>Idiosincrazii</i>	14
<i>Zile bolnave</i>	15
<i>Te recompun</i>	16
<i>Coasta ta</i>	17
<i>De ducă</i>	18
<i>Șfârtecări</i>	19
<i>Miresme tactile</i>	20
<i>În risipă</i>	21
<i>Musafirii</i>	23
<i>Contrasens</i>	25
<i>Sângele și vrerea</i>	26
<i>Trădând Natura</i>	27
<i>La poalele rochiei tale</i>	28
<i>Piele</i>	29
<i>Disproporții</i>	30
<i>De urmat sau nu</i>	31
<i>Amintirea</i>	32
<i>Ieșiri din matcă</i>	33
<i>Țingur</i>	34
<i>Dexsălbăticitire</i>	35
<i>Bestanță</i>	36
<i>Plecări și sosiri</i>	37
<i>Tu / eu</i>	38
<i>Ambusador în derivă</i>	39

<i>Mirosind a soare.....</i>	<i>41</i>
<i>La mărghica din poveste.....</i>	<i>43</i>
<i>Aluat de cuvinte.....</i>	<i>44</i>
<i>În corsetul timpului.....</i>	<i>45</i>
<i>Dintr-un pahar.....</i>	<i>46</i>
<i>Somn-Domn.....</i>	<i>47</i>
<i>Captiv.....</i>	<i>48</i>
<i>Nehotărât. Încă.....</i>	<i>49</i>
<i>Când tu, de eu.....</i>	<i>50</i>
<i>Joc de 8.....</i>	<i>51</i>
<i>Murim câte puțin.....</i>	<i>53</i>
<i>Încălceli.....</i>	<i>55</i>
<i>Din când în când.....</i>	<i>56</i>
<i>cont deschis.....</i>	<i>57</i>
<i>Matinală.....</i>	<i>58</i>
<i>Pământul.....</i>	<i>59</i>
<i>Nu-mi spune.....</i>	<i>60</i>
<i>Înșelărie.....</i>	<i>61</i>
<i>Dormi.....</i>	<i>62</i>
<i>Dinicer.....</i>	<i>63</i>
<i>Gala de vărsat.....</i>	<i>64</i>
<i>Refuz.....</i>	<i>65</i>
<i>Diacriticele.....</i>	<i>67</i>
<i>Mai mor puțin.....</i>	<i>68</i>
<i>coltopiri.....</i>	<i>69</i>
<i>Îmbrățișarea.....</i>	<i>71</i>
<i>Ca vinul.....</i>	<i>72</i>
<i>Post.....</i>	<i>73</i>
<i>melancolică și zui.....</i>	<i>74</i>
<i>Septembriele meu.....</i>	<i>75</i>

<i>Adolescența</i>	76
<i>aburind</i>	77
<i>Tu ai putea</i>	78
<i>Pii</i>	79
<i>Imerenie</i>	80
<i>Principiaritate neîncoronată</i>	81
<i>ca jarul</i>	82
<i>de-mrejuit amurul</i>	83
<i>Tu</i>	85
<i>Panseu</i>	86
<i>hai-hui</i>	87
<i>eu de mine</i>	88
<i>final</i>	89
<i>Tengo la camisa negra</i>	90
<i>Ormea</i>	91
<i>Te plou</i>	92
<i>Bucată de veșnicie</i>	93
<i>Cursuri de viață</i>	94
<i>existențială</i>	95
<i>Contra la</i>	96
<i>Bădăcini în vânt</i>	97
<i>Convalescent</i>	98
<i>te caut...</i>	99
<i>Ușuratică</i>	100
<i>La Ana</i>	101
<i>În apele mele</i>	102
<i>Lidrobil de asfalt</i>	103
<i>Tu tăceai</i>	104
<i>De dor</i>	105
<i>Citule</i>	106

Poezia **Luciei Bibart** se articulează în jurul noțiunii de poetic. Acesta, la rîndul său, se identifică cu marile teme, în primul rînd iubirea, apoi cu ideea de folosire creativă a limbii, uneori prin invenția de noi cuvinte, alteori, dimpotrivă, prin recursul la metodele / modelele verificate în timp de creare a imaginilor, de ritmare a spunerii, de construcție a poemului.

În ceea ce privește imagistica, e de observat reflexivitatea, înclinația spre metafizic, dispoziția meditativă a poetei, câteodată sufocată de abstracțiuni, care exprimă mai degrabă nostalgia comunicării, teama că aceasta nu va avea loc.

Romulus Bucur

Mărul Evei, mărul lui Adam (deși, mai degrabă, sămânța lui), mărul ca simbol al dragostei, mărul discordiei (între credință, tăgadă și iubire), mărul ca fruct interzis (cele mai bune poezii conțin și un joc erotic), mărul fertilității, merele de aur din Grădina Hesperidelor, mărul înțelepciunii – toate acestea le găsiți, într-o formă sau alta, în poezia **Luciei Bibart**, într-un echilibru delicat între iubire, nostalgie, credință, dor și contemplație.

Andrei Mocuța